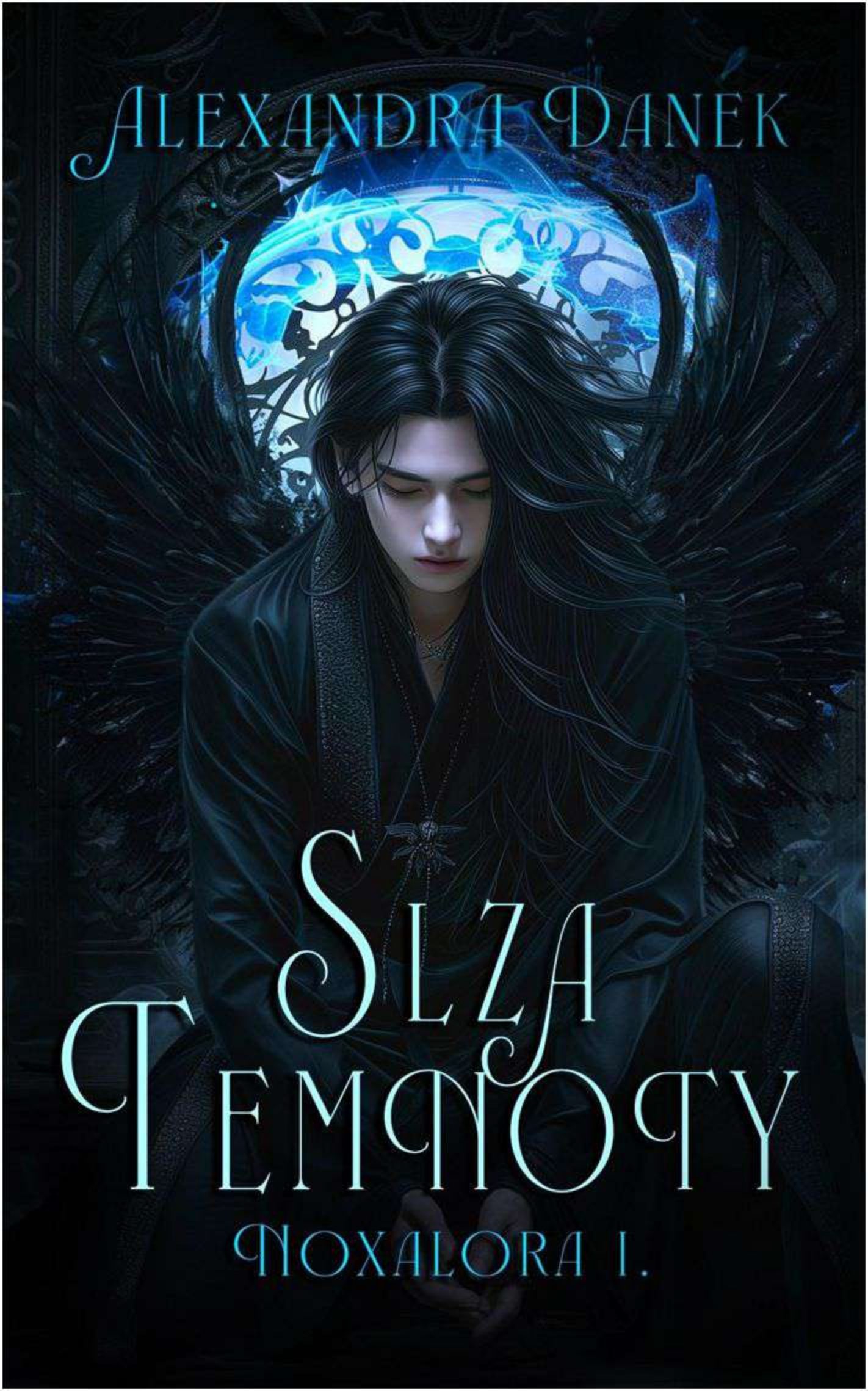

ALEXANDRA DANEK

SLZA
TEMNOTY

NOXALORA I.

Alexandra Danek

SLZA TEMNOTY
NOXALORA I.

Copyright © Alexandra Danek 2025
Obálka © Alexandra Danek

ISBN: 978-80-975058-0-6

*Pre moju sestru – ktorá ma naučila, že najkrajšie svety
sa rodia medzi stránkami kníh.*

Podakovanie

Trvalo mi desať rokov, kým som si splnila sen. Desať rokov snívania, pochybností, malých víťazstiev a dlhých nocí — a dnes držím v rukách svoju prvú knihu. Nikdy by táto kniha neuzrela svetlo sveta bez tých, ktorí stáli pri mne. Preto by som sa vám všetkým chcela poďakovať.

V prvom rade ďakujem tebe, drahý čitateľ. Tvoj čas, tvoja zvedavosť a tvoja ochota vstúpiť do tohto sveta sú pre mňa darom, ktorý sa nedá vyčísliť.

Ďakujem mojej rodine — sestre za to, že je moja chodiaca Wikipédia. To ty si ma naučila milovať knihy. Nikdy nezabudnem na všetky tie večery, keď si mi ako malej čítavala.

Bratovi ďakujem za to, že ma vždy odvezieš, kam len chcem. Aj keď si to azda neprečítaš, je fajn byť tvojou sestrou.

Mojej milovanej babke — nikto sa so mnou nehral a nevenoval mi toľko času. Si pre mňa nenahraditeľná.

Rodičom, ktorí sa naučili rešpektovať môj čas za počítačom a podporujú ma v každom rozhodnutí — ďakujem vám za všetko, čo ste mi dali.

Ďakujem tebe, Miňko, druhej polovici môjho srdca, že ma podporuješ, aby som nevyrástla z detského sna a stále snívala. Prajem si, aby sa aj tebe splnili všetky sny, a sľubujem ti, že ti budem pomáhať na každom kroku nášho spoločného života. Ďakujem aj tvojej rodine, ktorá ma s láskou prijala, akoby som bola ich vlastná.

Ďakujem aj mojim malým drobcom — Riškovi, Marečkovi, Šimonkovi a Karolínke. Všetci mi robíte veľkú radosť.

Ďakujem Wattpad komunite za desať rokov plných lásky a podpory. Každá hviezdica, komentár, či len obyčajné prečítanie ma posúvali ďalej. Bez vás by som tu nebola.

Ďakujem môjmu šéfovi a jeho dievčatám, kamarátkam, kocúrovi Salemovi, vydavateľstvu Maxim a tímu ľudí, ktorí mi pomáhali s knihou.

NOXALORA

Alaris

Mohyla

Katrice

Darlekove
sidlo

Luxania

Slobodnica

Re

Mortavia

Chatré

Dedora

Terravorn

Xalka

ajska

Sídlo
Dalenau

Tichý les

Čisté jazero

ma

Vervala

Mokr  oblečenie sa mi neprijemne lepilo na pokožku, zatiaľ čo prudk  vietor ma ťlahal do tváre. Ka d  pohyb vo vzduchu sa menil na boj s neviditeľnou silou, ktor  ma tlačila späť. Ako korunn  princ, pán temnoty, by som mal p sobit  majestátne a neporaziteľne. Namiesto toho som vyzeral ako zmoknut  t lav  pes, vyhoden  von počas búrky. Ale presne o to ťlo.

Kryť sa pred dažďom by bolo pre mňa primitívne. Aby som zapadol, musel som vyzerat  ako oby ajn  muž, su ovan  rovnakými problémami ako ostatn . Nesta ila mi len po i an  tvár – t , ktor  som si často prisvojil, patrila hnedovlas mu chlapovi s mohutnej ou postavou a hlbokými jazvami na lícach. Potreboval som byť presvedčivo oby ajn . Prekľ nuť medzi dav, aby ma nik nespoznal.

Už som tu dlho nebol. Slobodnica sa zmenila na rozliate jazero. Da  om zm  an  ulice boli pr zdn . Kamenn  chodníky pokryt  kalu ami odrážali siv  oblohu. Ťtyri dni neut chaj ceho dažďa zaplavili cel  mesto, pričom voda už stúpala k prahom domov.

Letel som strmhlav dolu, kým moje  i my s plesknut m nedopadli na mokr  chodník. Voda vystrekla do výšky a okamžite zaplavila moje členky. Bez zaváhania som odvolal čierne krídla, nechcel som vyvolať nechcen  pozornosť.

Slobodnica bola mal . Oproti veľkému mestu, kde som ťil, pôsobila ako zabudnut  dedina. Anjeli tu ťili prost m ťivotom, ďaleko od bohatstva a pohodlia, na ktor  som bol zvyknut . Kamenn  domčeky s drevenými okenicami a občasnými slamenými strechami pôsobili ako výjav z inej doby.

Toto mesto bolo bratov m územím. Zväčša naň dohliadal on, no v ostatných mesiacoch sa začalo ťepkať o rozm haj com sa kulte. Jeho poslaním bolo vyhladiť nekompletných anjelov – tých, ktor  si nedok -

zali privolať krídla. Podľa zákona môjho otca boli však aj takéto bytosti právoplatnými občanmi. Kult bol výsmechom jeho moci. A ja som sem prišiel, aby som ukázal, čo sa robí s tými, ktorí sa opovážia postaviť proti jeho pravidlám.

Ulica sa stáčala doľava. V úzkom priestore medzi domami som si spomenul na narodeniny, ktoré som kedysi oslavoval v bordeli. Spolu s dávnymi priateľmi sme vypili všetok alkohol, vyhodili ženy von a nútili ich zarobiť peniaze, aby si za ne mohli kúpiť našu priazeň. Na druhý deň nám došlo, že keby som nemal imunitu, už dávno by sme všetci skončili na šibenici. Pri tej spomienke som sa uchechtol, aj keď mi už neprišla taká zábavná ako kedysi. Moja mladosť dávno odišla.

Vchádzajúc do hostinca som zostúpil po schodoch do na môj vkus až príliš voňavej miestnosti, kde hrala pomalá hudba. Pianista sedel na malom pódiu a ťukal po klávesoch s nulovým talentom. Naľavo stál veľký bar, ku ktorému som zamieril. Blondínka za pultom, oblečená sotva do kúska látky, sa naklonila a usmiala sa na mňa.

„Dám si neotvorenú fľašu najdrahšieho alkoholu!“ vyštekol som.

Jej úsmev sa rozšíril.

„Nate! Tak rada ťa vidím! Prišiel si niečo oslavovať?“ Naklonila sa a položila mi ruku na rameno. Jej dotyk mi bol nepríjemný.

Nate. To meno patrilo mužovi, ktorého tvár som nosil. Chcel som ju odbiť, no uvedomil som si, že jej drzosť nie je až taká nepochopiteľná. Možno bola niekým, koho môj generál Natelien Olen veľmi dobre poznal. Nechal som teda jej ruku tam, kde bola, no tón môjho hlasu zostal tvrdý.

„Mám tu prácu. Porozprávame sa inokedy.“

Jej úsmev zmrzol. Akoby to vycítila. Niečo v mojej aure ju donútilo ustúpiť o dva kroky.

„Donesiem ti fľašu dozadu,“ zamumlala.

Nevenoval som jej viac pozornosti. Prešiel som k stolu v rohu miestnosti, kde sedeli traja muži. Jeden z nich – hlučný a škaredo oblečený – sa nakláňal k mladej dievčine. Jej pohľad mi pripomenul Elishu.

Moja sestra by mu však niečo také nedovolila. Schmatla by svietnik a zarazila by mu ho hlboko do hlavy, pričom by len sucho poznamenala, že „zbytočne dýchal náš kyslík“.

Život iných pre Elishu nemal nijakú hodnotu. Verila, že má právo určovať, kto a kedy prestane dýchať. Hoci som to nahlas nepriznal, v mnohom som s ňou súhlasil. Aj ja som mal moc rozhodovať o tom, kto bude žiť a kto nie, a neštítal som sa ju využiť.

Kde si? Dopekla, kde si, Reilan!? Boli sme dohodnutí!

Hlas prenikol do mojej mysle ako ostrý hrot dýky, pretrhol ochranné bariéry a zaplnil ju nečakanou intenzitou. Pretlačil sa štrbinou v duchovnom štíte, ktorý som tak starostlivo budoval, a na okamih ma paralyzoval. Záplava myšlienok a cudzích emócií ma vtiahla do iného priestoru.

Predo mnou sa zjavila miestnosť, ktorá nemohla byť viac vzdialená od tejto zašlej diery. Luxusné červené závesy rámovali mohutné okná, zatiaľ čo starožitný stôl, lesklý a bez jedinej chyby, dominoval priestoru. Za ním sedel muž s črtami božskej dokonalosti. Čierne vlasy mu padali do prenikavých, takmer nebesky modrých očí. Každý jeho pohyb bol vypočítaný, každé gesto elegantné. Bol stelesnením večnej nádhery, ktorej nikto živý nemohol konkurovať.

Pusť ma, Darlek! Prídem!

Jeho myseľ ma uvoľnila a svet sa opäť vrátil do známeho, špinavého chaosu.

Zapotácal som sa a musel som sa chytiť najbližšieho mladíka. Ten na mňa zmätene pozrel a chcel mi niečo povedať. Jeho oči však spočínuli na mojej ruke. Všimol si, akú ju mám čiernu. Chyboval som – opäť kvôli Darlekovi.

Chlapec odskočil, niečo si zašomral popod nos a zmizol.

Existovali len tri bytosti, ktoré si ma takto násilne dokázali privoľať do ich mysle. Moji nenávidení súrodenci, Darlek a Elisha, boli dve z nich. Dokázali ma paralyzovať aj v strede bitky, aby nejaký hlupák dostal príležitosť odseknúť mi hlavu.

Zhlboka som sa nadýchol, aby som zachytil každú stopu, ktorá by ma mohla viesť ďalej. Vyšiel som po drevených schodoch. Vlhký pach rozkladu, miešajúci sa s náznakom drahej korenenej vône, ma upozornil, že nie som ďaleko od svojho cieľa.

Zastal som pri stene, tesne pritlačený k jej chladnému povrchu. Po schodoch smerom nadol schádzal mohutný muž s krídlami natiahnutými v neprirodzenej polohe. Nie každý anjel mal dar skryť svoju pravú podstatu a niektorí tak boli nútení po celý život žiť so zaseknutými krídlami na chrbte. Takéto krídla neboli darom, ale kliatbou, ktorá páčila ich nositeľa až do špiku kostí. No stále to bolo lepšie, než byť jedným z tých, čo si krídla nikdy neprivilali.

Ticho som sa presunul k dverám, spoza ktorých sa ozýval hrubý mužský smiech. Stlačil som kľučku a vstúpil. Scéna, ktorá sa predomnou odohrávala, bola rovnako odpudivá ako predvídateľná. Jedna žena s náhlým strachom v očiach odskočila dozadu, druhá sa len smiala, akoby sa nič nedialo. Muž v strede bol obnažený a bez stopy akejkoľvek hanby na mňa vrhol podráždený pohľad.

„Zmizni, špinavec! Mám ich zaplatené na ďalšiu hodinu!“ zručol.

Naklonil som hlavu nabok, pričom sa na mojich perách rozhostil pomalý úsmev. Povedal som len:

„Dámy, von.“

Aura, ktorá ma obklopovala, zaplnila miestnosť. Vyplnila každý kút a nútila prítomných podvoliť sa. Ženy si vymenili rýchle pohľady, ich smiech stíchol a bez jediného slova opustili miestnosť. Zabuchnutie dverí naplnilo priestor neprirodzeným tichom.

Stál som pri vchode, zatiaľ čo muž sa neochotne nadvihol z posteľe. Jeho ruky sa natiahli po tenký župan, ktorý si ledabolo prehodil cez plecia. Ten sa len neochotne prispôbil jeho robustnému telu, viac odhaľujúc než skrývajúc. Gestá chlapa boli lenivými pokusmi o zachovanie dôstojnosti, no jeho pohľad prezrádzal narastajúce rozpaky. Zrazu pôsobil menej sebavedomo a viac ako človek prichytený pri čine.

Atmosféra zhustla, no ja som stále mlčal. Vedel som, že ho to privádza do rozpakov. Keď to už nevydržal, prehovoril.

„Ty asi netušíš, kto som...“ Hlas mal o čosi tichší, no snažil sa, aby znel dominantne. Zo stola zdvihol dýku a začal si ju prehadzovať v rukách. Malo ma to vystrašiť? „Poslal ňa Daner, že? Chce nejakú trápnu pomstu? Netuším, koľko ti zaplatil, no ja ti zaplatím viac a ešte očistím aj tvoju pošpinenú dušu. Som čistič, šíriteľ pravdy a jeden z kráľov Terravornu!“

Jeho slová boli naplnené falošným sebavedomím, akoby sa snažil presvedčiť nielen mňa, ale aj seba. Bol to presne ten typ muža, ktorého pýcha vždy zradila.

Obdivoval som jeho naivnú snahu riešiť veci slovami. Ale tým, čo povedal, strelil presne do čierneho.

„Noxalora nemá žiadnych kráľov. Je len jediný vládca – Sarlan!“

„Treba žiť v budúcnosti,“ začal sa pohrdavo vyškierať. „Svet sa už dlho nehýbe dopredu. Je čas, aby takí, ako si ty, prestali nasledovať temných anjelov a postavili sa im. Nezáleží im na nás. Považujú nás za nahraditeľných otrokov. Spoločne ich však dokážeme zastaviť.“

Pomaly som sa oprel o dvere, aby nik nemohol vojsť. Toto nebol jeden z tých bystrých mužov z Terravornu, pred ktorými ma Nate varoval. Bol to obyčajný hlupák, ochotný vyťahovať sa pred kýmkoľvek, len aby na chvíľu pocítil, že má nejakú moc.

„A ako to chcete spraviť?“ spýtal som sa a mierne som naklonil hlavu, akoby som naozaj premýšľal. „Priznávam, že by ma to možno aj mohlo zaujímať. Temní sú pri moci už pridlho. Azda je naozaj čas, aby niekto podnikol kroky proti nim.“

Na jeho tvári sa zračila chvíľková nedôvera, no v očiach mu prebleskol tieň záujmu.

Pokračoval som:

„Máte už nejaké konkrétne plány? Alebo je to len ďalší márny pokus o vzburu, ktorý sa rozpadne ešte predtým, než vôbec začne?“

„Najprv sa musím presvedčiť, že nie si nekompletný. Berieme len

tých, ktorí majú odvahu zmeniť režim a sú skutoční anjeli,“ vyzval ma.

Pristúpil som o krok bližšie. Moje pery sa zachveli v miernom úsmeve, kým som ľahko privolával svoje krídla. Tieňové, černejšie ako najtmavšia noc, sa rozprestrelí s dramatickou eleganciou za mojím chrbtom, no len na krátky moment – akurát natoľko, aby si ich stihol všimnúť. Keď som ich znova skryl, jeho ústa sa zachveli.

Nemal som totiž obyčajné krídla.

A v jeho očiach sa zjavil strach.

„Aj nesmrteľní môžu zomrieť,“ vystrašene vyhlásil. „Majú slabiny. My ich využijeme proti nim a naplníme proroctvo svetla.“

Prekrútil som očami a potichu som si povzdychol.

„Svetlé proroctvo? Slabiny? Tak to je ten obrovský plán samozvaných kráľov z Terravornu?“

Muž zaťal zuby. Nevrho na mňa vyštekol:

„Možno je to len začiatok, ale aspoň niečo. Temní ovládajú tento svet už celé veky a nikto s tým nič nerobí. Stačí iskra a všetko sa môže zmeniť.“

Nahlas som si povzdychol a odvrátil som od neho pohľad. Ani neviem, prečo som očakával niečo prepracovanejšie. Všetci sú to aj tak idioti.

„Meškám na narodeninovú oslavu kvôli takejto absolútnej...“

Jeho ruka, v ktorej si prehadzoval dýku, sa zastavila. Začal ma opäť pozorne skúmať, akoby sa snažil poskladať mozaiku, ktorá mu unikala.

„Narodeniny?“ zašepkal.

„Oslavujem 878. narodeniny, keby si mi chcel zablahoželať,“ zahlásil som s jemnou iróniou v hlase.

Dýka mu vypadla na koberec. Nenatiahol sa po ňu. Jednoducho ju nechal ležať tam, kde dopadla. Jeho oči zabľúdili k oknu, no jeden z mojich tieňov sa pohol a zablokoval ho. Rozhodne mi nikam neodletí.

Pomaly som sa odlepil od dverí a vykročil som dopredu. Moje kroky boli malé a pomalé, no muž okamžite ustúpil. Cúval, až kým ho nezastavil stôl za chrbtom.

Rozopol som si plášť a odhalil som ruky. Boli čierne, zdobené pohyblivými špirálami temnoty. Živé tiene, ktoré z nich vyžarovali, sa navzájom prepletali.

„Niečo sa deje?“ spýtal som sa. Pozdvihol som obočie, sledujúc jeho nešikovné pokusy skryť strach.

Mágia sklzla z môjho tela, odhaľujúc pravdu, ktorú som doteraz skrýval. Už som nebol len obyčajným hnedovlasým anjelom s jazvami. Stál som tam, nedotknutý smrteľnosťou. Črty mojej tváre boli takmer božské. Vlasy tmavšie ako noc lemovali tvár s očami modrejšími než najjasnejšie nebo.

„Temný princ!“ zašepkal. Jeho pohľad preskakoval medzi mojimi očami a rukami, akoby sa snažil pochopiť, čo vidí.

„Ja... ja som to tak nemyslel...“ koktal. Slová z neho vypadávali trhané, každé druhé umlčané strachom, ktorý mu zvieral hrdlo.

Pohrdavo som na neho pozrel.

„Viac by som si ťa vážil, keby si stál za svojím slovom.“

Jeho tvár ozelenela. Pozrel sa na pootvorené okno za mnou a na okamih som zacítil jeho nádej, že predsa len existuje šanca ujsť. To však bolo veľmi naivné.

„Nemám rád chlapov, čo nasľubujú hory-doly a potom neprinesú žiadne výsledky,“ prehovoril som opäť, s ľahkým podtónom znechutenia.

„Môj princ...“ začal, no nedal som mu šancu dopovedať.

„Vraj svetlé proroctvo!“ zahučal som na neho a začal sa smiať. Muž sa zosunul na stoličku a dľaňami zovrel operadlá, až mu zbeleli kĺby. „Ty idiot, sám som si ho vymyslel, aby som nalákal hlupákov, ktorí si pomyslia, že je skutočné! No pobavil si ma. Nikdy by som nečakal, že si na ňom niekto založí celý plán, aby sa ma zbavil.“

Bola to číra pravda. Existovalo niekoľko falošných proroctiev, ktoré sme s otcom púšťali do sveta, aby sme otestovali našich poddaných. Ešte sa nám za celých osemsto rokov nestalo, aby sa ich niekto chytil a pokúsil sa ich otestovať.

„Luxana je pre vás nebezpečná a vy sa jej bojíte natoľko, že ste ju uväznili. Viete, že by vás dokázala zahubiť!“ hlesol. Predsa sa mu len začala vracáť stratená odvaha.

„Je naplno oddaná vládcovi. Majú medzi sebou dohodu. Ona nechce byť vašou spasiteľkou a ani nebude. Svetlo a temnota sa nemôžu biť, pretože nik z nich nemôže vyhrať. Len čo nastane taká bitka, všetko pohltí prázdnota. To je aj jeden z dôvodov, prečo Luxana nevychádza zo svojho malého kráľovstva a obklopuje sa bojovníčkami, aby k nej ťiaždostiví muži nemohli preniknúť.“

Moje tiene sa okolo neho začali ovíjať. Skúšali ho. Muž nemal kam ujsť. Neexistovalo nič, čo by ho teraz zachránilo. Jeho anjelská mágia nemohla bojovať proti mojej.

Kľakol som si k nemu.

„A slabina? Nemám žiadnu, pretože som si na to dával pekelný pozor. Nezáleží mi na ničom, len na mne. Je mi jedno, čo by si spravil mojej rodine alebo hocikomu inému. K ničomu a nikomu som si nevytvoril taký vzťah, aby si ma dokázal zastaviť a vydierať. Aj týmto sa od seba líšime. Ja som bol zrodený len pre moc, nie pre trápne smrteľné potešenie.“

„Si klamár! Všetci máme slabosti a ty nie si výnimka. Raz aj ty padneš na úplné dno a už sa z neho neodrazíš!“

„Možno. Ale dnes to budeš ty, kto začne rozprávať o ostatných hľupákoch, čo uverili na svetlé proroctvo, alebo okúsiš na vlastnej koži, že zahrávať sa s temnotou je tisíckrát horšie, ako hrať sa s ohňom!“

Naklonil som sa ešte viac dopredu a čiernou rukou som sa dotkol jeho tváre. Báľ sa. Nemusel som ani použiť celú svoju moc, aby som ho vystrašil. Vedel som, že mi povie, čo budem chcieť. Načo by si to aj robil ťažšie? Čakala ho smrť. Nemuselo ho zaujímať, čo sa stane s ostatnými, ak už bude mŕtvy.

Klamal by som, keby som nepriznal, že sa mi páčili takéto hry. Atmosféra v miestnosti bola desivá. Ja som ju však spravil priam hrôzostrašnou v momente, keď som nás pohltil do temnoty, v ktorej nemohol

absolútne nič vidieť. Ani jeho prvý výkrik nik nepočul, pretože magická bariéra neprepúšťala žiaden zvuk.

Ja a slabosť? Žiadnu som nemal.

Vonku zúrila jedna z najhorších búrok, aké som tohto roku zažila. Temnotu pretínali blesky a všetky ostatné zvuky pohlcovalo ohlušujúce hrmenie. Naše sídlo sa zmietalo vo vetre a na chodbách bola ukrutná zima. Mojej najstaršej sestre Jelisse to vôbec neprekážalo. Tešila sa, že sa najvyšší bohovia rozhodli premeniť náš svet na jazero.

Nezáležalo jej na tom, že už niekoľko dní v kuse prší a tráva zmizla pod nánosmi blata. Smiala sa a tvrdila, že to len prorok Prophetam oslavuje narodeniny korunného princa. Zababušená do deky spievala a tancovala, akoby sa oslava odohrávala priamo v našej izbe. Hoci princ Reilana nikdy nevidela, slávila s veľkým zápalom.

Môj brat Ewordie a najmladšia sestra Oswin spoločne ležali na posteli a sledovali ju. Ja som si privlastnila jedinú stoličku v miestnosti a posadila som sa za stôl. V rukách som zvierala ceruzku a gumu, neustále sa otáčajúc, aby som ich všetkých mohla nakresliť.

„On príde! Príde po nás a potom sa zo mňa stane noxalorská kráľovná! Budem mať kopec detí a vy všetci mi budete robiť otrokov,“ Jelissa opäť snívala. Neustále hovorila, že princ Reilan nás čoskoro vyslobodí z tohto pekla.

Oswin jej očividne verila. V očiach sa jej zračilo nadšenie.

Pre mňa to bol len nesplnitelný sen. Ostali sme tu sami. Tam vonku nebol nikto, kto by nás hľadal. Neexistovala jediná osoba, ktorá by si povedala *Zistím, ako sa majú*.

Otec odviezol dôkladnú robotu, aby na nás všetci zabudli.

Bolo márne snívať, a preto som si to zakázala. Ich som však nenútila čeliť realite. Nechcela som im vziať tie drobné kúsky šťastia, ktoré si dokázali nájsť aj v tomto príšernom živote.

Oslavovali sme, až kým Oswin nezaspala na posteli a Ewordie ju neodniesol do jej izby. Brat sa už nevrátil, a tak sme s Jelissou zostali

samy. Pristúpila ku mne a jemne sa dotkla môjho ramena.

„Všetko bude v poriadku,“ zašepkala. V jej zelených očiach stále horeli iskry plné nádeje – také, o ktoré som ja už dávno prišla. „O všetko sa postarám, dobre? Chod spať a oddychni si.“

Nahla sa, pobozkala ma na vlasy a popriala mi dobrú noc. Potom sa pobrala do svojej izby.

Zostala som sama a naozaj som sa pokúsila snívať. Po troch hodinách neustáleho prehadzovania sa na posteli som to napokon vzdala.

Búrka dosiahla svoju maximálnu hlasitosť. Anjeli na nebesiach sa bláznili a neustále tmu pretínali žiarivé záblesky. Každý chcel oslavovať princove narodeniny. Táto výsada totiž nepatrila len živým.

Vstala som z postele. Pretrela som si oči a otočila som sa smerom k oknu. Nakukla som von. Nebolo toho veľa, čo by som mohla vidieť. Naše sídlo sa nachádzalo presne uprostred ničoho. Navôkol boli len lesy patriace do Terravornu, plné monštier, ktoré by neváhali a okamžite by ma zabili.

K našim dverám viedla jediná prašná cesta, ktorá bola teraz skôr blatistá. Z izby som mala dokonalý výhľad na to, kto prichádzal k domu. Väčšinou však nikto. Kto by nás aj navštevoval? Slušní anjeli radšej zabudli, že existujeme, a pred tými druhými som sa musela schovávať.

Na spánok som už ani nepomyslela. Namiesto toho som si sadla na parapetu a do rúk som si vzala knižku. Čítala som o nereálnej láske. O takej, ktorú sama nezažijem. Ako by som aj mohla? Zatvorená v tomto splsnivenom sídle som mohla akurát tak stretnúť krysy, nie niekoho, kto by ma dokázal milovať.

Moje oči upútal ďalší záblesk. V jeho svetle som zbadala mužskú postavu, ktorá prudko pristála na príjazdovej ceste. Neznámy muž si schoval krídla a niečo, skoro také veľké ako on sám, položil na zem. Potom to zdvihol za okraj a začal ťahať smerom k domu.

Srdce mi poskočilo, keď sa priblížil a ja som vďaka svojmu výnimočnému zraku zistila, že to „niečo“ je telo.

„Dalenau! Dalenau, poďte okamžite dole!“ začula som mužský hlas.

Pristúpila som k dverám. Opatrne som sa o ne oprela a zavrela som oči, aby moje ostatné zmysly mohli naplno pracovať. Čoskoro som ten hlas rozpoznala. Bol otcov.

Nemohla som si pomôcť. Keď som sa presvedčila, že je naozaj na prvom poschodí, za zvuku hrmenia som otvorila dvere a vyšla z izby.

Prechádzala som po špinavých žltých kobercoch. Tento dom bol rajom pre všelijakú háveď, najmä pre pavúky. Už som si zvykla na pavučiny aj na krysy. Stačilo by tu poupratovať, ale matka dostávala hysterické záchvaty, ak sa s čímkoľvek pohlo.

Vlastne to bolo to jediné, čo dokázala cítiť – nekonečnú zúrivosť. Inak bola vo vnútri prázdna. Prechádzala sa po chodbách a ignorovala všetko a každého naokolo. Isto si už ani nepamätala naše mená. Možno nás mala len za príznaky, ktoré ju otravujú.

Všetky rodinné portréty zmizli nevedno kam. Na stenách viseli už len prázdne, ale vzácne zlaté rámy. To dokazovalo, že môj rod bol kedysi bohatý.

Došla som až k schodom. Prstami som zotrela hrubú vrstvu prachu zo zábradlia a naklonila som sa, aby som lepšie dovidela dole. Z haly sa stále ozývali mužské hlasy.

Tmu preťal ďalší blesk, nasledovaný ohlušujúcim rachotom. Musel udrieť veľmi blízko.

Po tele mi prebehli zimomriavky a roztriasla som sa. *Nebudem sa báť*, kázala som sama sebe.

„Toto musíme okamžite ohlásiť! Nechcel som ho niesť až do kráľovstva. Nechám ho u vás, Dalenau!“ ozval sa mužský hlas.

Nedovidela som na nich. Musela by som zísť ešte nižšie, aby som ich zazrela. Problém však bol, že by ma mohli zbadať – a to som nechcela. Už tak mi zbesilo bilo srdce. Čo ak ho začujú?

Napriek tomu som sa nemienila otočiť a vrátiť sa do postele.

„U mňa? A čo si myslíš, že s ním spravím?! Nechám ho tu, nech si tu zhnije. Ak si po neho nikto nepríde, ja si s ním rozhodne nebudem špiniť ruky. Je to hnusná mŕtvola! Mal si ho hodiť niekam do jarku!“

Hlas môjho otca bol opäť neľútostný. Ani na moment mu neprekážalo, že pred ním leží ktosi, kto pred chvíľou umrel.

„Je to jeden z kráľov Terravornu!“ napomenul ho neznámy muž.

„Chcel si povedať, že *bol*. Aktuálne tak môže vládnuť akurát tak červom. Mŕtvoly sú nám nanič.“

„Tak to nie je, Dalenau. Pozrite sa na jeho rany!“

„Opitý zo seba urobil placku, keď sa potkol a zletel zo strechy?“ hádal otec s nezaujmom.

„Pozrite sa pozornejšie. Tu!“ ozval sa hlas a následne som začula zvuk pohybu. Muži sa pohli a naraz s nimi som sa pohla aj ja. Zišla som o tri schody nižšie a zbadala ich. Kľáčali nad mŕtvolou, ktorú zakrývali telami.

„Toto sú hlboké rany. Sú čisté, rovné a obtáčajú sa mu okolo celého tela,“ pokračoval muž. „Nieкто ho zviazal temnotou,“ zašepkal. „Sú to rany, ktoré zanecháva temnota. Mučili ho.“

Zachvela som sa a odvrátila som zrak.

Nenávidela som temnotu. Vždy som ju považovala za dôvod všetkého zlého, čo sa mi počas života stalo. Nepatrila do rúk bežným anjelom.

V tých niekoľkých knihách, ktoré zostali v poloprázdnej knižnici, sa písalo o vládcovi Noxalory. Bol ním temný anjel Sarlan. Muž s takou obrovskou mocou, že dokázal pohltiť celý náš svet. Nik sa mu nemohol rovnať. Už celé veky sedel na tróne a ostatní ho museli poslúchať. Kto sa mu vzoprel, zaplatil vlastným životom.

„Ide po nás vládca! Musel na neho poslať jedno z tých svojich pomýlených deciek. Ten sa na ňom pekne vybláznil! Pozri sa na jeho chrbát!“ pokračoval neznámy hlas, skúmajúci mužove rany.

Otec sa pohol, aby telo prevrátil na brucho. Pritom ho odhalil.

Okamžite som zatvorila oči. Aj tak som vedela, že sa mi o tom bude snívať – o neprirodzene dokrútenom, krvavom a hlavne nehybnom tele v našej sieni.

„Zaujímavá práca!“

„Zničil mu krídla. Sarlan poslal odkaz. Očividne nám chce povedať, že ani krídla nás neochránia pred smrťou. Zomrel po páde z výšky. Anjel zabitý výškou... to je nepredstaviteľné! Niečo také sa predsa môže stať len nekompletným, avšak nie nám! Temný nemá žiadne zábrany, Dalenau.“

„To ani my,“ pripomenul mu otec chladným hlasom.

Pootvorila som oči. Potrebovala som dokonalý moment – blesk alebo iný zvuk –, aby som sa mohla nepozorovane vrátiť na pôvodné miesto. Ak by som teraz spravila krok, upútala by som ich pozornosť. Stačila by jedna chyba a...

„Azda sme zašli až príďaleko. Môžu nás všetkých zničiť a ani sa pritom nezapotia. Prestali sme byť opatrní a toto je výsledok. Musíme zmeniť taktiku, inak všetci skončíme takto.“

„Hádam si si nenasral do nohavíc!“ zareagoval otec posmešne. „Vieš, kto je náš nepriateľ a o čo nám ide. Ak sa bojíš nejakého princátka, ako chceš čeliť vládcovi? Vieš, že netolerujeme zbabelosť!“

„Počujete sa, Dalenau? Obaja princovia sú minimálne trikrát starší ako my! Nie som zbabelý, ale opatrný, pretože pravda je, že ako mŕtvola nedokážem zmeniť náš svet!“

Čo to má všetko znamenať?

Vedela som, že môj otec je šialený, stačilo sa na neho pozrieť. Avšak nepovažovala som ho za samovraha. Nedalo sa ísť proti temným anjelom a neprísť pritom o život. Len totálni blázni by si mysleli, že z takého stretnutia vyviaznu živí.

„Pre získanie moci sa občas musí umierať. A keď ťa zabijú, prisahám, že tvoju mŕtvolu pohodím do pekného jarku,“ zavrčal otec.

„Ste šialený!“ osopil sa na neho neznámy.

„Avšak kompletný. Moja psychická stránka ťa nemusí vôbec zaujímať.“

„Zajtra sa sem vrátim s vyšším členom Terravornu po telo. Dbajte na to, aby sa mu dovtedy nič nestalo.“

„No sám už asi nikam neodpochoduje, že? Zostane tu, pokiaľ sa po

neho nevrátiš alebo kým sa nerozpadne na prach. Nemusíš sa ponáhľať,“ odvetil otec. Pristúpil k mužovi a pobúchal ho po ramene.

Neznámy sa znechutene odvrátil a ustúpil o krok dozadu. Z jeho premočeného oblečenia stále kvapkala voda, vytvárajúc na drevenej dlážke malé jazierka. Náhle sa otočil späť k môjmu otcovi a naklonil sa k nemu. Videla som, ako sa jeho pery pohybujú. Slová, ktoré zašepkal, však zostali pre mňa tajomstvom. V tom okamihu okolo nich začala víriť mágia – najprv ako jemná, takmer neviditeľná hmla, ktorá postupne zhustla do priehľadného štítu. Ten neprepúšťal von ani najmenší zvuk.

Mužove oči sa upreli priamo na mňa. Bolo naivné myslieť si, že ma neprezerá. Na jeho tvári sa totiž objavil úškrn. Síce pred chvíľou obviňoval otca z bláznovstva, ale aj v jeho pohľade bolo niečo absolútne skazené.

Bez slova sa otočil a odišiel.

Postavila som sa a spravila som krok vpred. Snažila som sa zachovať absolútne ticho. Napadla mi hlúpa detská myšlienka – keď ja nevidím otca, on neuvidí mňa.

Nefungovalo to.

Stačila mu jediná sekunda, aby sa zjavil za mnou. Nemala som šancu ujsť. Jednoducho si privolať krídla, vzlietol a postavil sa tak, aby mi zablokoval cestu do izby.

„Tak čo, Losiela? Privoláš si krídla a uletíš mi, môj malý anjelik? Alebo zostaneš stále nekompletným bastardom?! Tak čo to bude?“ prehovoril na mňa chladným hlasom.

Neprivolať som si krídla. Síce by ma to možno zachránilo pred utrpením, no nemohla som. Nedokázala som to. Bola som nekompletná... Jeho najväčšia hanba. Dcéra muža, ktorý bojoval iba za práva kompletných anjelov, chytil a neľútostne zabíjal tých poškodených, bola sama anjelom bez krídel.

To bol jeden z dôvodov, prečo ma nenávidel. Mojich súrodencov proste len nemal rád a občas sa vyžíval v ich mučení, no so mnou to bolo osobné. Bola som stelesnením jeho najväčšieho zlyhania.

„Vôbec si ma neprekvapila,“ prehlásil ľadovým hlasom a pevne ma schmatol za rameno. Jeho stisk bol taký silný, že som mala pocit, akoby mi mali povoliť kosti. Nemohla som s ním bojovať. Začal ma ťahať dole po schodoch, nedbajúc na moje protesty.

„Si zvedavá? Prečo nepristúpiš bližšie?!“

Nemohla som tomu zabrániť. Surovo ma zhodil na podlahu priamo na krvavé, temnotou zničené telo mŕtveho anjela. Po prvý raz som pocítila, aké to je, keď sa krv niekoho iného zažerie do vašej kože.

Zhĺkla som od šoku. Môj výkrik sa rozozvučal celou halou. Kopala som nohami, udierala som otca pästami a pokúsila som sa použiť mágiu. Všetko však narazilo na jeho štít a nezanechalo ani stopu. Nútil ma zotrvať na chladnom, skrvavenom tele.

„Páči sa ti to?“ vyprskol výsmešne. „Páči sa ti, že ťa temní takto chránia? Pozri sa pozornejšie, Losiela! Vidiš, čo spravili Sarlanovi bastardi, len aby ochránili nekompletných, ako si ty? Pozri sa, ako pre teba zabili môjho priateľa!“

Nebola som schopná odolať. Pozrela som sa – a okamžite som to oľutovala.

Telo bolo zničené. Každý centimeter kože mŕtveho niesol stopy temnoty, ktorá ho nemilosrdne pohltila. Vyzeralo to, akoby ho niekto zviazal nesmierne ostrým lanom, ktoré sa mu zabáralo čoraz hlbšie do mäsa. Rany boli presné, takmer chirurgicky čisté, no o to desivejšie. Temnota ho mučila pomaly, nenechávajúc mu žiadnu nádej na únik.

A predsa to nebola strata krvi, čo ho zabilo. Druhý muž, ktorý ho priniesol, mal pravdu – zomrel po páde z výšky. Temný bol mimoriadne krutý. Zviazal ho tak, že keď sa pokúsil privolať si krídla počas pádu, lano mu ich rozrezalo na kusy.

Zaslúžil si to. Prečo by som vlastne mala mať výčitky svedomia? Chlap, na ktorom som ležala, by ma bez váhania zabil, keby dostal príležitosť.

„Nič v živote ma tak nesklamalo ako ty, Losiela. Prac sa mi z očí, inak ti ukážem, čo robíme s takými, ako si ty!“ zareval otec a prudko

pustil moju ruku.

Nemusel mi to hovoriť dva razy.

Zaprela som sa o chladné, mokré a krvavé telo muža a zdvihla som sa na nohy. Moje dlane boli špinavé od krvi. Triasli sa mi tak, že by som v nich nič neudržala.

Prešla som okolo neho a priam som sa rozbehla späť na schody.

Tam som však prudko zastala.

Z druhého poschodia na mňa hľadela matka. Stála nehybne ako socha a v nočnom svetle bola biela ako smrť.

Jej tvár mohla byť mojou. Mali sme rovnaké ryšavé, mierne kučeravé vlasy a prenikavé zelené oči. Tie jej však lemoval čierny prúžok, znak vernosti Terravornu. Moje oči boli stále čisté.

Mama bola kedysi krásna – istotne. Keď sa ešte o seba starala. Teraz mala ryšavé vlasy rozstrapatené a zvláštne zapáchala. Jej tvár bola špinavá, oči neprirodzene vypleštené.

Neprehovorila som k nej. Stála tri kroky pred mojimi dverami. Rozhodla som sa prejsť okolo nej, nebudiť ju z letargie.

Zdalo sa, že sa díva skrz mňa. Akoby ma vôbec nevidela.

Pomaly som sa k nej blížila a našlapovala som tak, aby som nevydala ani jediný zvuk. Ona sa stále nepohla. Ani nenaklonila hlavu a dokonca sa jej nezdvíhala hrud'. Nedýchala? Bola desivá.

Už len dva kroky.

Náhle otočila hlavu a zadívala sa na moju hrud'.

„Je to tvoja chyba, Losiela,“ zašepkala prázdny hlasom.

Nebola ani nahnevaná, ani smutná. Jednoducho nebola. Jej prázdne oči sa neupreli na moje, ako by to urobil hocikto iný. Hoci ma oslovila menom, stále ma nevidela.

Neprestala som kráčať. Ani som nemukla. Prešla som okolo nej a vošla som do izby.